

ŽIVJEZ

GOD. XIV

BEOGRAD, 14 FEBRUAR 1948

BROJ 450

NAD POPOM — POPA —

Još u vrijeme osvajanja one dvije trećine zemljine kugle, koje su doskora držali u svojim rukama, engleski imperialisti vojeli su da se služe principom: „Citaj naglas bibliju, ali misli na pamuk...“

Ali, stvari su se razvile. Trebalo je misliti ne samo na pamuk, nego i na naftu, na baze, sirovine. Jednom riječju — na profit. A za profit nije potrebno ići u Aziju i Afriku. Tu je Evropa. Tako je, uz čitanje biblije, izmišljena Zapadna Unija. Izmisli su je Amerikanci. Prihvatali je Britanci. I taman počeli da pjevaju slavopojke, kad vidješe da su im se pobrkali računi. Posvadaše se oko cara.

To je bilo oko devalvacije franka. (Ne Franka).

Nedavno se Bevin, uz Cerčilov oduševljeni aplauz, zajapurio dokazujući da nema ništa prirodne i ljepše od Zapadne Unije. Zapadna Evropa ima istu civilizaciju, istu tradiciju, isti duh. U njoj živi jedna idilična porodica spojena srodnim dušama. U Zapadnoj Evropi ima niz ljudi koji isto misle, isto rade. Ti ljudi, koji su pomoću rodaka s onu stranu Atlantika, došli na vlast, zadojeni su žarkom željom da taj duh na tradicionalan način usade i manje civilizovanim narodima.

Bevin je govorio tako poboznim glasom kao da čita bibliju i tako plemenitim uzbudnjem kao da misli na pamuk.

Ali, biblisko raspoloženje trajalo je samo četrdeset osam sati.

Francuska, ona kojoj je Bevin dao najviše komplimenata i o kojoj je engleska štampa s ushićenjem pisala — „iznevjerila je“. Oborila je cijenu franka u odnosu na dolar i pustila slobodnu prodaju zlata i deviza. Dolar je počeo odjednom da raste — funta da pada. Ona ista engleska štampa osula je paljbu.

Unija je naila na gredu. Na profit, koji je počeo da pliva preko okeana. Dok je Bevin čitao bibliju Ujka Sam mu je obrao pamuk.

Zbog toga je Ujka Sam predložio da se poznata engleska izreka promjeni: „Dok ti čitaš bibliju, ja berem pamuk...“

— Ovo vraćam, jer će po mome planu preći opet u moju svojinu.

Uspješan lov

Poslije odluke da se otvorí francusko-španska granica, riješili su Amerikanici da normalizuju svoje odnose s Frankom.

Prvi koraci su već učinjeni: američki otpovnik poslova u Madridu išao je s Frankovim ministrom spoljnih poslova u lov.

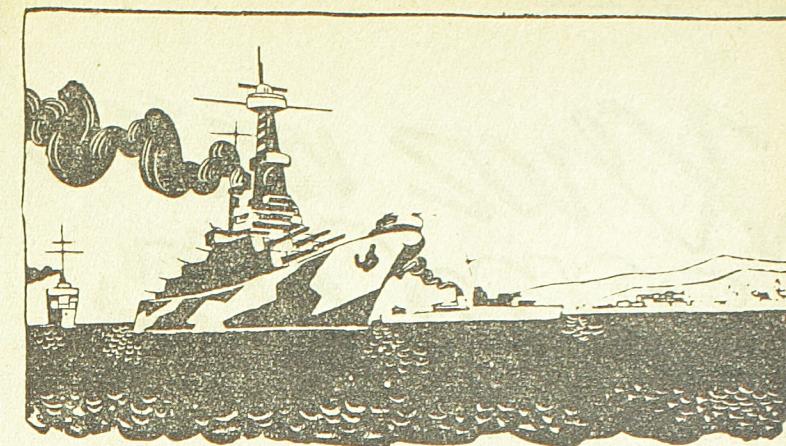
Gospodin otpovnik poslova imao je odličan lov: ulovio je nekoliko baza.

U IRAKU NIŠTA NOVO

I pored masovnih demonstracija i štrajkova povodom anglo-iračkog ugovora, mnogobrojni američki listovi saopštavaju: »U Iraku ničeg novog. Usljed toga su čak i lišovi prestali da izlaze.«

Bagdadski novinari, koji su stupili u štrajk, potvrdili su ovu vest: »U Iraku odista nema ničeg novog. Metodi vlade za gušenje sloboda još uvek su srednjekovnog karaktera.«

Bagdadski novinari, koji su stupili u štrajk, potvrdili su ovu vest: »U Iraku odista nema ničeg novog. Metodi vlade za gušenje sloboda još uvek su srednjekovnog karaktera.«

Američki ratni brodovi uplovili su u luku Trsta ili kako američka vlada zamišlja guvernera Trsta

NEMA ŠALE

Britanski vojni sud u Beljaku, koji je poznat po svojim drakonskim osudama slovenačkih antifašista, osudio je Pavelićevog adutanta, ratnog zločinca Ivana Krilića na tri mjeseca zatvora »zbez legalnog prelaska granice.«

— Pa neka sada neko još kaže da mi ne kažnjavamo ratne zločince! — zadovljivo su izjavili pretstavnici ovoga suda.

KAO ŠVABA TRA-LA-LA...

Na sva navaljivanja angloameričke okupacione policije na uhapšene štrajkače u zapadnoj zoni Njemačke da piznaju da štrajkuju po uputstvima iz »plana M«, ovi uporno ponavljaju samo parolu koja se sve više čuje u zemljama Maršalovog plana:

— Gladni smo...

I MOJ SLUGA NAĐE SLUGE

Pretsjednik čileanske vlade vajka se što za njega kažu da je diktator.

— Diktator je onaj koji diktira, a ne onaj koji sluša, — izjavio je tuđno Videla i prekorno pogledao sliku Džordža Maršala na zidu svoje sobe.

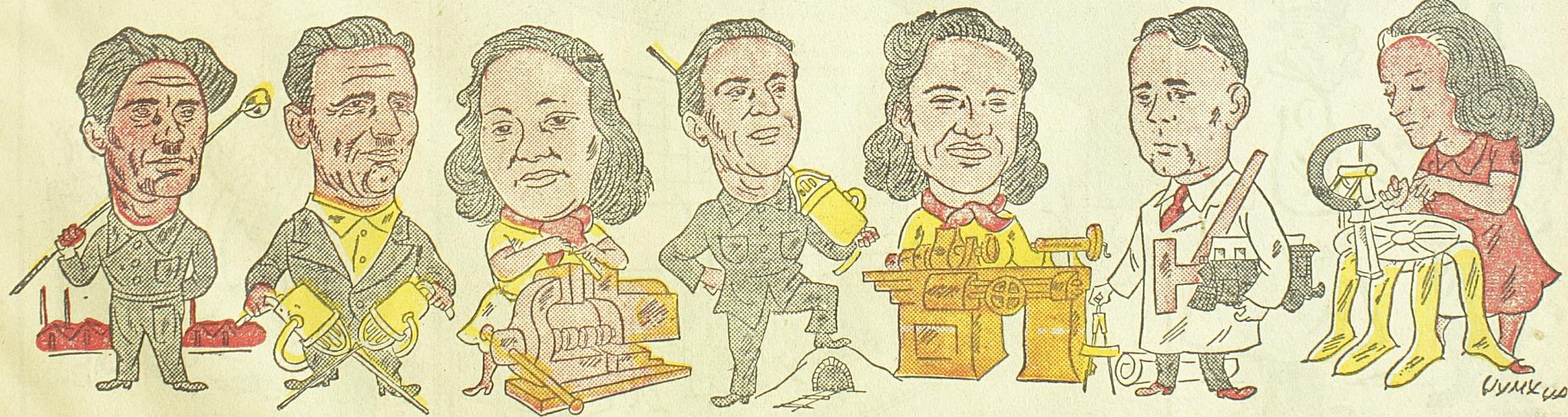
OMAŠKA U »POMOĆI«

Amerika je naturila nekim zemljama na ime »pomoći« artikle koji su glavni proizvodi baš tih zemalja, gušeci time njihovu privrednu.

— Kako ne mislite, zaboga, poslati tako nekoj državi ono u čemu oskudijeva!

Slegoše se udarnici naši, po izboru bolji od boljega

Međ njima je Koković Stane, u livenju što provodi dane i narodu mašine izlija marljiv, skroman, ali vatru živa.

Ja da vidiš Medđed Husejina kako rudu vaditi iz dubina; bušilice dvije uhvatio a za trećom ruku ispružio!

Dojezdila i Citić Dušanka, koja radi žustro bez prestanka, od Užica svud se o njoj čuje — ona duplu mjeru izfrezuje.

Velemir Radlovački evo što za Šamac vezara Sarajevo: kompresorom kada granit rije, Ni Vranduk mu odolio nije.

I Desanka Obradović tu je, koja norme dobro premašuje; u Leskovcu gradu ēuda stvara kada metal u alat pretvara.

Pa inžinjer Cvetkoviću Dobra, prekaljeni taj radnički pobr — on oprema željeznicu naše, a sabljicu udarničku paše.

I Matilda Baruh ketlerica, tri godine što je udarnica, dopunjava udarničku ēetu na prvome, beogradskom sletu.

TREĆE CIJENE

Nove uredbe o snabdjevanju pogadaju špekulantе.

Kroz našu zemlju

NEVIDLJIVE SVINJE

Kao što kum nije dugme, tako ni svinja nije igla, ali se ipak pred Arbitražnim vijećem pri vlasti NRS vodi spor između »Poljoprometa« i beogradskog »Granapa« baš zbog toga što nikako ne može da se uđe u trag čitavom čoporu debelih papaka. Do spora je došlo zbog dvije, takoreći, sitne okolnosti: »Poljopromet« traži da mu se isporučene svinje plate a »Granap« iz Beograda izjavljuje da kod njega nema traga ama baš ni jednom papku. Da svinjarija sa svinjama bude veća, »Poljopromet« ne raspolaže potvrdama o isporuci.

MARKOPROMET

Dosjetio se nekakav službenik pa zakazao takmičenje: koje će preduzeće ili ustanova utoštiti najviše poštanskih maraka i koverata.

U ovom takmičenju dosada vodi niški »Žitopromet«, koji je na dan 29. januara ove godine poslao Sreskom savezu u Beloj Palanci pet pisama u pet koverata, a zaliđeno je pet maraka po 2.50 dinara. Ovaj rekord još nije premašen.

U posljednjem trenutku dobili smo vijest da je ovaj rekord ipak tučen. Tukao ga je — »Žitopromet« iz Niša, koji je Sreskom savezu zemljoradničkih zadruga u Bujanovcu jednog istog dana poslao šest akata u šest koverata i potrošio na to 15 dinara. Predloženo je već da »Žitopromet« dobije neprelaznu zastavicu za ovaj promet maraka.

NISU SVI PITOMI U PITOMAČI

Nedavno su na godišnjoj skupštini sindikalne podružnice radnika i službenika Šumske manipulacije u Pitomači diljemljene nagrade. Zadovoljstvo radnika je bilo ogromno kad su primali nagrade od 300 do 700 dinara, dok su članovi Uprave sami sebi odredivali po 2.500 dinara. Ali, zadovoljstvo je bilo na vrhuncu kada je šef manipulacije — koji je došao prije nekoliko dana — nagrađen sa 2.500 dinara. »Oduševljenju« radnika nije bilo kraja, ali je ipak na kraju skupštine došao i kraj — staroj upravi.

»IZA ZATVORENIH VRATA«

Robna kuća u Tuzli pronašla je veoma praktičan način za snabdjevanje svojih službenika i njihovih prijatelja. Za vrijeme primopredaje radnje, kojom je ona prešla pod rukovodstvo Gradske narodne oštrose, rukovodoci su je lijepo zatvorili i za to vrijeme natenane se snabdijeli potrebnim stvarima. Da, međutim, ne bi neki pakosnik prebacio službenicima da su sebični, oni su robom snabdijeli i svoje prijatelje. A što se ostalog gradanstva tiče... e, ko bi cijelome svijetu ugodoio!..

KAD BI KNJIGE ZNALE DA GOVORE...

Kad bi knjige znale da govore, onda bi knjige Gradske biblioteke u Pančevu održale skupštinu, na kojoj bi donijele rezoluciju:

- 1) da se biblioteka premjesti u neko selo, jer 3.000 svezaka sjede i bez potrebe skupljaju prašinu po razgovoru;
- 2) da se 250 članova ove biblioteke oslobode teške dužnosti planiranja članskih uloga, pašto, ionako, veoma mali broj dolazi u Biblioteku.

Rezolucija knjiga Pančevačke biblioteke bila bi dosta zanimljiva, pošto je to jedna od najvećih biblioteka u Vojvodini.

VATROGASNA ČETA MIJENJA IME

Vatrogasna četa jedne varoši u Zapadnoj Bosni raspolaže madio-ničarskom vještinom »sad ga viđiš, sad ga ne vidiš«. Kad u varoši ne gori nijedna kuća, vatrogasci su raspoređeni u svome domu, gdje jedni glade i podmazuju uređaje za gašenje, a drugi konferišu. Čim, međutim, izbijje požar, vatrogasci se navrat-nanoši izgube neznano kud, ostavljajući samo dom i uređaje na licu mjesta. Pošto se ovakav slučaj desio i prilikom posljednjeg požara, građanstvo je riješilo da bar na vatrogasnem domu promjeni firmu. Da li će novi naziv biti »vatrogasci ili »vetropirci«, odlučice se naknadno.

— Što si tako pokis'o, gazda-Vule? Eto, došlo je — treće...

~~~~~

METEOROLOGIJA I BIROKRATI

Meteorološka stanica je ovih dana primila pismo od trgovackog preduzeća »Zagora« u Imotskom, u kome ovo preduzeće pita da li je blaga zima uzrok što Glavna direkcija savezne tekstilne industrije u Beogradu ne šalje »Zagorik« 1.300 metara tekstila, koji je već u dva maha poručen. Meteorološka stanica je odgovorila da, koliko je njoj poznato, atmosferske promjene ne utiču na birokrate. Oni su uvijek isti — i ne primjećuju nikakve promjene koje se dešavaju u neposrednoj njihovoj blizini.

MENZE

Nebriga i dalje traje,
a zimnica truli, klijia.
U tanjiru nedostaje
polovina kalorija.

Izide neka knjiga u deset hiljada primjeraka. Unutra deset hiljada listića pod naslovom »Ispravi«. I onda se reda 10, 20, 50 »najglavnijih štamparskih grešaka«. Najglavnijih. A koliko ima glavnijih, glavnih, manje glavnih, neglavnih pa sve do sporednih, sporednijih i najsporednijih — to čak ne zna ni nesrećni čitalac, jer većinu »proguštu«.

I da vidite, često se to događa, i malim i velikim izdavačima, to jest njihovim korektorma. Eh, kad bi se drugovi korektori zapitali šta bi bilo s našim Petogodišnjim planom, kad bi radnici u Boru, Borovu, Varaždinu, Leskovcu, u rudnicima i fabrikama, radili sa sličnim greškama!

Odu, recimo, drugovi korektori

da kupe cipele, a u cipeli stoje cedula: »Ispravi«. I redaju se tačke: 1) zakuj donove; 2) dodaj pete; 3) lijevi don premjesti na desnu cipelu, a desni na lijevu; 4) probušite rupe za pertle; 5) prednji dio začepi da ne propušta vodu; itd ili, jede im se nešto slatko, pa korektori odu u zadrugu i kupe konzervu komposta od dunja. Međutim, u konzervi стоји cedula

da je greškom umjesto dunja stavljena krompir. Drugovi korektori svakako vole da rade u toploj sobi. Zamislite sad da su drugovi rudari pogriješili, pa umjesto uglja vadili kamene, a na kamenju jednostavno stavili cedula »Ispravi«. »Štamparska greška!«

Ne kaže badava naš narod da je u svakom poslu potrebno otvoriti - četvore oči.

Štamparske greške

NARODNE ŠALAJKE

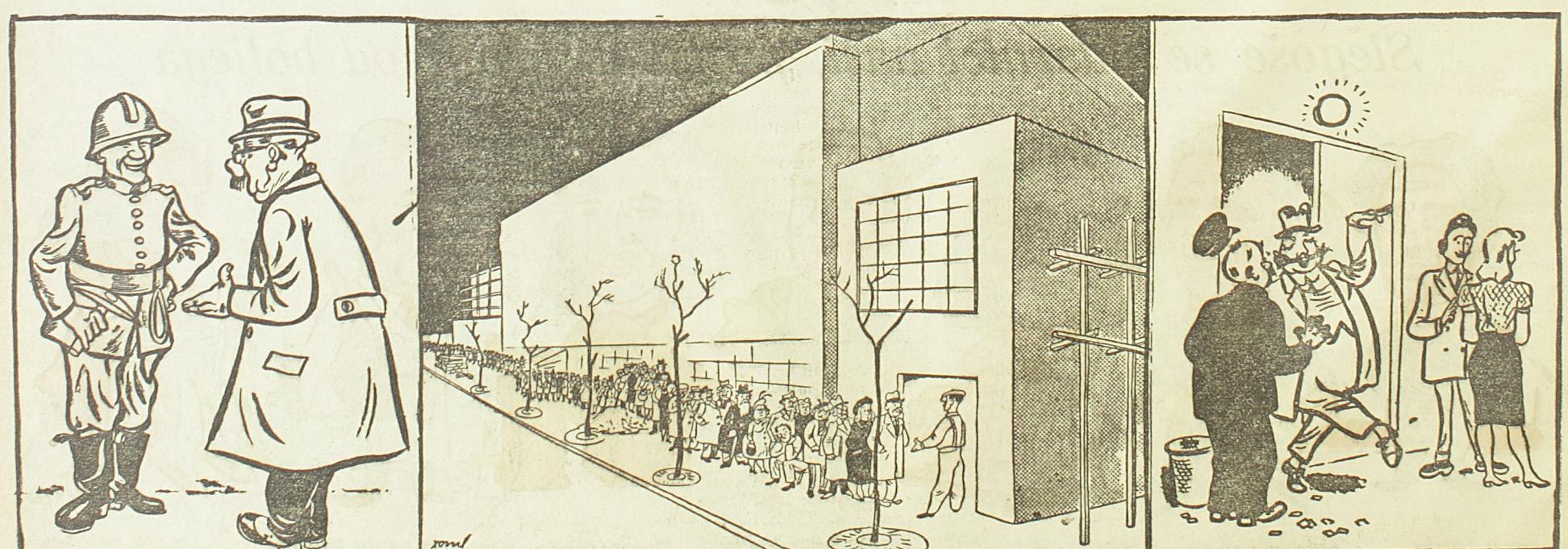
Zadržani se diže dom —
pa radimo snagom svom:
Ulažemo trud i volju
— za budućnost bolju.

Pjesma jeći od zore,
popravljamo traktore;
sad odmora selo nema
— za sjetvu se spremi.

Zadruge se naše dvije
u otkupu takmiče,
takmiče se momci, snaše,
— otkup da premaše.

Majstorija koze pase

Zbog velikog interesovanja za pozorište publika teško dolazi do ulaznica.

— Otkad si postao vatrogasac?
— Kakav vatrogasac! Idem da
skušam »Karmen!«

— Šta čekate! Zgrada će biti gotova tek mart!
— Ako! Da uhvatimo mi red na vrijeme!

— Oprostite, ali gdje je vaša ulaznica?
— Ja sam prima balerina!

Strategiska REZERVA

Direktor jedne fabrike, nazovimo je fabrika otkovaka i otpresaka šetao je kancelarijom uzduž i poprijeko, mlatarao rukama i često se kažiprostom krvkao po čelu.

— Treba da zapnem do krajnjih granica da nešto istjeram, ali na sto od sto ne možeš ni u snu. I kakva li je to mudrost: planirati na maksimalni kapacitet! Baš u dlaku da ga pogodiš! A kvarovi, a izostanci, a slab materijal? I dode kraj godine, drugi uhvate masne premije, a ti, Miladine, osta na cijedilu. A-ja, nećemo više tako!

Zavodski inženjer Perić počeša se po zatiljku i nakašlja se usijeno:

— Hm! Hm!

Direktor odlučno kroči do svog stola, još odlučnije sjede u fotelu i najodlučnije reče:

— Druže, inženjeru, dajte te podatke.

Inženjer priđe tromo i stavi na sto niz pregleda i grafikona.

— Dobro, koliko imamo mašinskih časova za obični otkov?

Inženjer promrmlja:

— Prese Dubl ve 7.100, presa Cet 9.600, prese... Svega 20.900.

Direktor mljasnu jezikom:

— Tja, da zaokružimo na 20.000.

Mora se uzeti koeficijenat greške. Naravno, treba obračunati i koeficijenat sigurnosti. Znači, 16.000 mašinskih časova. Slažete li se?

— Slažem se — ziješnu inženjer.

— Dabome. Treba se obezbjediti, to jest, treba realno planirati. Kakvo bi to bilo planiranje ako čovjek ne predviđi sve greške i kvarove, nezgode i zastoje? Čekajte, a viša sila? Vatra, gromovi, i tako dalje. Udrite još 5% za višu silu. Znači, 15.200 mašinskih... Da vidim kolika je kvota za sve articke od 52 do 85. A-ha: 98.000 kilograma. A prošle godine je bilo 12.000 kilograma više. Sad se tek vidi koliko je taj plan bio nerealan. Jasno kao sunce, a?

— Jasno kao sunce — potvrdi inženjer sanjivo.

Direktor je sve više pada u stvaralački zanos:

— Kako bješe sa otprescima, druže Periću?

— Pa evo... 12.000 časova mašinskih.

— Bez koeficijenta greške?

— Bez.

— Piši ga, Periću. Bez koeficijenta sigurnosti?

— Bez.

— Piši ga. A viša sila?

— Bez.

— Piši i nju, dabome. Ne zaboravi, Perice...

Tada se »Perica« pljesnu po čelu:

— Zaboravih druže direktore... Šta ćemo sa Ipsilon 3?

Direktor se zamisli, ali samo za trenutak. Onda uz šeretski osmijeh reče:

— E, to mi je strategiska rezerva...

A kad sklopiše cito plan, rasploženi direktor potapša po rame neispavanog inženjera:

— Sila si, bre, dragi moj Pe-

rice! Govorio sam ja uvijek da se sa inženjerima može lijepo. Idemo da popijemo nešto. Hej, hej... strategiska rezerva...

I veselo provedoše to veče. I mnoge druge večeri i dane. Upravo sve dok negdje drugog mjeseca ne nađoše ti ljudi... Bila su svega dvojica. Tako neki obični ljudi. Prosto su rekli:

— Mi smo za reviziju kapacita, grra, planova...

Pokazaše i ovlašćenja.

I šta? Motali su se po radionica i magacinima, zagledali mašine, čitali mašinske karte i karakteristike, stopirali vrijeme izrade otkova i otpresaka. Prosto, ljudi došli da proburlaju po samoj utrobi fabrike. Ljudi nesnosni. Prevrnuli čak i predratne arhive i statistike, ostatke kapitalizma... Pa šta više, ispitivali i bezbroj radnika...

— Dobro, druže direktore, kod vas 98.000 kilograma za articke 52 do 85, a mi izračunasmo 125.000 kilograma...

Direktor se meškoljio:

— Pa ovaj, evo... inženjer Perić... Znate, 5% koeficijenat greške, 20%...

Inženjer mu pomože:

— ...koeficijenat sigurnosti.

— Pa onda, vidite... i viša sila

— mucao je direktor.

Revizori su mirno slušali, a onda tek jedan upita:

— Dobro, a šta će ona nova mašina u magacinu? Ipsilon 3. Zašto niste računali? Zašto je još niste ni montirali?

Inženjer Perić htjede opet da pomogne:

— Znate, kolega, to je tako... rezerva za grlo proizvodnje.

A direktor molečivim glasom dopuni:

— Onako, razumjećete, drugovi... strategiska rezerva.

No drugovi to kanda nisu razumjevali. Naprotiv, jedan od njih uze fabrički prijedlog plana i na njemu poče bilježiti crvenim mastilom.

— Evo, druže direktore! Mjesto vaših 52 »koeficijenata greške« u minus, uzećemo svuda grešku u plus; znači, nije 20.900 časova, nego 21.000. Onda, umjesto vašeg »koeficijenta sigurnosti« u minusu, uzećemo 20% kao koeficijenat povećanja proizvodnosti rada. Vi ćete to, naravno, bez teškoća ostvariti, uz malu reviziju normi rada i malu racionalizaciju. Mi smo sami nezgode stopirali rad i utvrdili da su norme niske. A i radnici sami to ističu... Zatim, umjesto »koeficijenta više sile« i »koeficijenta grla proizvodnje«, uzmite vi lijepo i odmah montirajte Ipsilon 3. To vam je još 10%.

Direktor skoro jauknu:

— I... i strategisku rezervu mi, znači, uzmite...

Revizori su se smješkali a jedan reče:

— Uostalom, evo, drugovi iz sindikalne podružnice... s njima smo već govorili i o strategiskoj rezervi...

Sekretar podružnice na to uze riječ:

— Tu strategisku rezervu, mi to drukčije shvatamo. Mi smo poslijevi savjetovanja sa drugovima iz komisije izračunali i riješili: uzimamo obavezu da novi, povećani plan izvršimo za jedanaest mjeseci...

Te večeri direktor fabrike otkova i otpresaka pijuckao je svoju čašicu sam samčit i gundao:

— Ama, govorio sam ja uvijek da se s inženjerima ne može. Kravopje su to... Strategiska rezerva... uhl.

M. ČAKIN

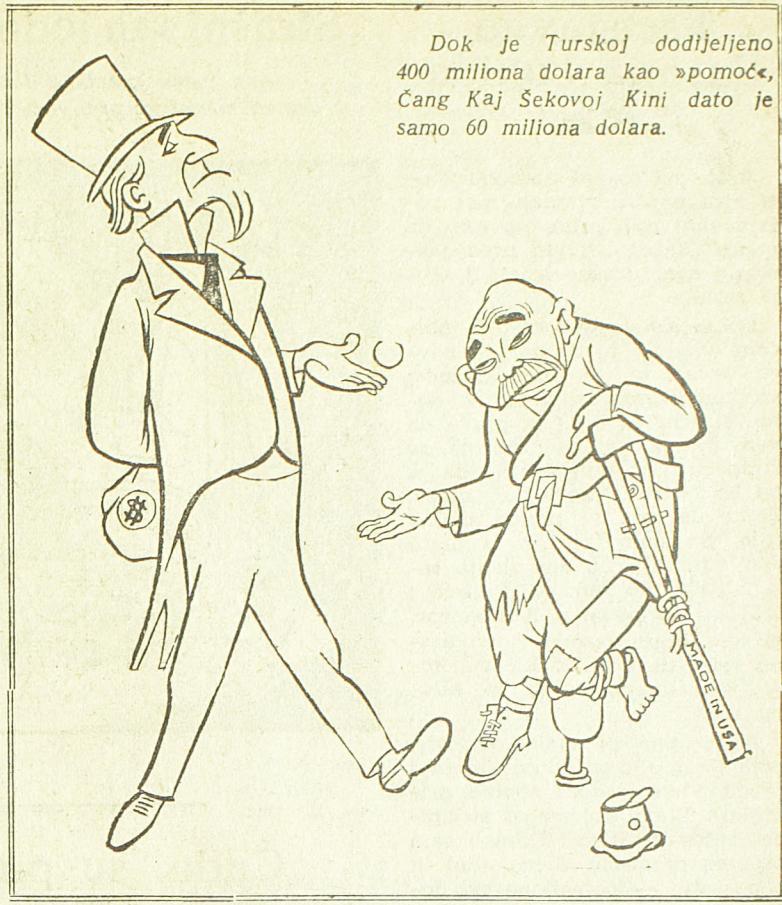
Problem interesantnosti u radu

Rad treba da bude: 1) stvarački, 2) privlačan, 3) interesantan. Stvarački za zajednicu, privlačan za radnika, interesantan za posmatrače. Onaj prvi uslov postoji još od prvobitne zajednice, drugi su istakli socijalisti-utopisti, a treći uslov postavio je jedan oštromu rukovodilac odjeljenja u smederevske željezari.

U ovoj željezari predložio Petar Rusimović da se ubrza namotavanje betonskog gvožđa mehanizacijom t.zv. »hašlek«. Međutim rukovodilac odjeljenja smatra da ova mehanizacija »nije interesantna«. Taj posao obavlja se, po njegovom mišljenju, mnogo interesantnije. Navalje osam radnika pa onako golin rukama savijaju željezo. »Ho-ruk!« — i željezna šipka pretvara se u zmiju. Mišići se napregnju, lica se zacrvene, zapljušte graške znoja, a posmatrač stane pa se divi tim interesantnim naporima — takoreći, odmah želi da postane siikar i da se jednog dana pojavi na izložbi sa originalnom kompozicijom.

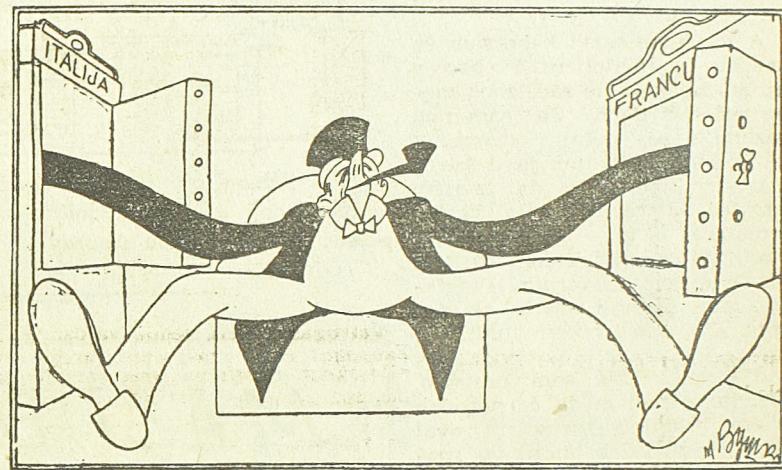
Šta će tu neka mehanizovana »hašlek« (I sama riječ je stranog porieklja, — a mi smo industriju nacionalizirali). I djedovi su nam golin rukama za nož hvatali, nisu tražili »hašlek«. A po mišljenju crnoga, život mora biti — interesantan

Dok je Turskoj dodijeljeno 400 miliona dolara kao »pomoć«, Čang Kaj Šekovoj Kini dato je samo 60 miliona dolara.

ČANG KAJ ŠEK: Udijelite, gospodaru!

FRANCUSKO-ITALIJANSKA CARINSKA UNIJA

RASPOLOŽENJE PO EFEKTU RADA

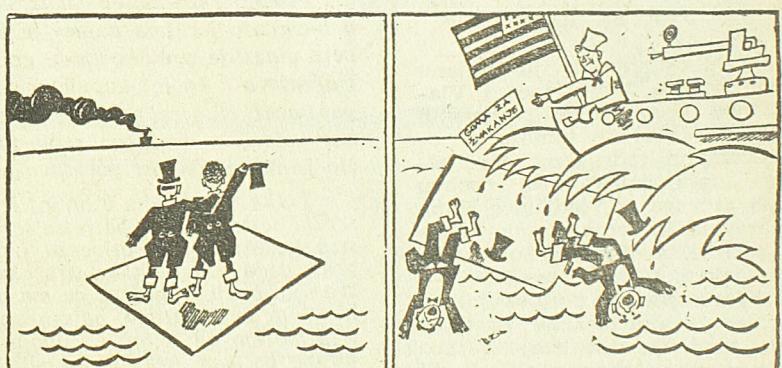

Priča mi komšinica, drugarica Soka:

Prije je moj Miloje dolazio kući namrđen, ljut — nikad nije riječi. A ja čutim, znam, nije mu lako. Navalji narod s tačicama na tekstil, a on, jadan, samo sijeva očima i više: »Nema! Ne znam! Ne morate da kupite! Nemojte da me gnjavite! Nisam ja vaš sluga!«

Ali od neko vrijeme izmjenio se moj Miloje, sve se osmjejuje, pjevuš, čini mi razne usluge, pa mi tepla kao kad smo bili mlađenci. Meni sve to sumnjava, pa se jednog dana pokupim i zavirim u radnju. Kad al' moj Miloje se rastopio pa samo veze: »Molim lijepo! Izvol'te, molim! Hvala lijepo! Dovidenja!«

Munem se i saznam da su uveli nov način nagradivanja: što više prodaš, veća i plata. A da više prodajaš, moraš lijepo sa mušterijom, da si ljubazan, da se smiješi, dabome. I da vidite, prešlo mu u naviku, pa mu i kuća prijateljija, i žena milija i život ljepši.

— Evo, dolazi nam...

...pomoć!

LIČE GAJDE NA MUZIKU

— Eto, potpuno liči na original.

Pretstavka Hasana Lukića „Ježu“

Pošto mi organi narodne vlasti nisu uopšte priznali moj poštovani rad, primoran sam da preko „Ježa“ istupim pred javnost i nepristrasno iznesem svoje zasluge.

Dobio sam naređenje da obiđem oboljelu djecu u Kestenovcu. Istina, to je bila dužnost sreskog ljekara, ali kako se dobro slažem sa njim (a pravo da vam kažem, njega mrzi da se šrapacira) to sam pristao da ja po bolničarski pregledam djecu. Znate da sam se prosto skočnjo po onoj kišurini i blatu dok sam stigao u ambulantu selu Ripače. Tu sam se dosjetio i umjesto da odem u Kestenovac, ja sam, brate, pozvao svu bolesnu djecu da dođu u Ripaču, koja je udaljena svega 35 kilometara.

Pošto sam se malo odmorio, potkrijepio šumadiskim čajem i pročitao sve moguće novine, primijetih čitavu kolonu od sedamdeset šestoro djece. Odmah sam preuzeo promrzuću djecu (ud ih pop krstio — potegli pa svi došli) i kao savjestan bolničar, smjestio ih u učionici, tako da sjutra mogu nesmetano i sistematski da izvršim pregled. Imao sam triput više posla, jer su se i zdrava djeca porazboljevala spavajući u hladnoj učionici na patosu.

A da znate samo kako sam se svadao sa učiteljem. Prebacuje mi on da škola ne radi zbog mene već dva dana. Ja sam mu, razumije se, dobro odgovorio: „Šta, škola?! Pa zar ja došao u ovo smrdljivo selo da izvršim pregled, djeca prevalila 35 kilometara, a vi — škola, rad, i šta ti ja znam!“ Toliku drskost nisam mogao da otrpm. Pregledao sam djecu i vratio se natrag. Eto, ima i takvih ljudi koji smiju da potcjenjuju toliki moj rad i muke koje sam pretrpio. Ali, ja se nadam da će narodne vlasti pravilno razmotriti ovaj slučaj i, ni po babu ni po stričevima, svakoga zasluženo nagraditi.

HASAN LUKIĆ,
bolničar Sreza bihaćkog

NEK SE RADI

Da bi osigurao življu izmjenu robe između Vlasotinaca i Vladičinog Hana, Savez zanatskih zadruga izdao je tamošnjim opančarskim zadrugama specijalne „zaključnice“. Na osnovu njih zadruga iz Vladičinog Hana liferovala je svoje opanke Vlasotinca, a vlasotinčaka svoje, iste takve, Vladičinom Hanu. — U toku uspilog poslovanja po ovim „zaključnicama“, zaključilo se da je ova izmjena robe bila veoma zgodna, ali da bi još zgodnja bila izmjena u redovima odnosnih službenika Saveza.

SKROMNI ARSLAN

Osečki gostioničar Arslan Sabit zaradio je samo na crnoj kafi 36.000. A crna kafa nije baš neki unosan kafedžiski artikal. Možete misliti koliko je zaradio, recimo, na alkoholu. Razmetljiv čovjek naveo bi stotine hiljada. Međutim, skromni Arslan je naveo samo 16.556 dinara. Poreska vlast, koja tu skromnost svrstava u zastarjele vrline, zapitala se: što baš i šest? — a poslije je već išlo po uobičajenom postupku.

GDJE METLA NE RASTE

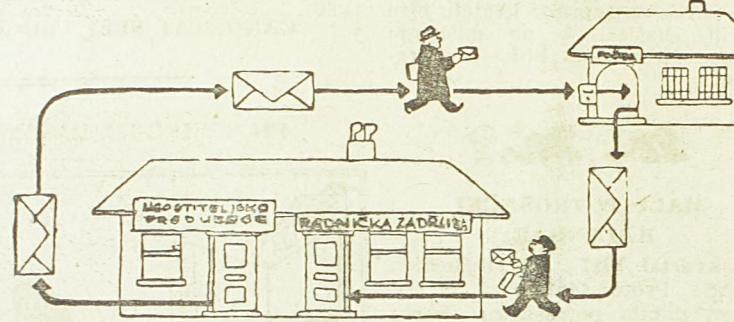
Umjesto da u ovim zimskim danima napada snijeg, ulice Gornjeg Milanovca prekrio je debo sloj provoklasnog đubreta. Im ga i pred samom zgradom MNO-a, koji, uzgred budi rečeno, raspolaže čistačkom kolonom, ali kolona ne raspolaže naređenjem za čišćenje.

Strašni san jednog „trodanaša“

Ako jedan radnik u fabriči čarapa »Partizanka« izostane dvaput mjesечно, proizvede se oko 1.200 čarapa manje.

Čudni su putevi sudbine

Put jednog pisma koje Ugostiteljsko preduzeće Srbije u Vrnjačkoj Banji upućuje Radničkoj zadruzi u Vrnjačkoj Banji (uz pomoć marke od 2.50 dinara).

MALI ĐOKICA PIŠE JEŽU...

Dragi čika ježu

Pričaju razgrabljen januarski broj penzionerskog glasnika u Beogradu jer ima najnovije savete egipatskog kraljevića iz pete dinastije pre šes iljada godina kako se žena rani neguje i ukršava i ko joj kupuje mirisava srestva živi sto godina a penzioner čika raka kaže moram onoj mojoj babi da kupim bar kolonjsku vodu da produžim život, viš bre kako je lepo što nam staleški list povećava normu života.

Tetka persa vidla u bivšoj frankopanovoj piše na kući kolo srpski sestara pa se potresla jer je nekad i ona bila srpska sestra kaže sa bivšu princezu i onu drugu olgu lordmerku pa priča deda paji i ostaloj braći uh što imamo strašan komšiluk sve sam božji frontovac pa me ugnjetavaju tim pričama o blokovskim kandidatima, najgorje mrzim tu prokletu reč blok jer ja moram da živim u jednom bloku i prosti se osećam blokirana pa sam došla da se sita napričam što je novo i dokle će ovo a deda bio po običaju ljudi pa kaže more perso nije za žene da se bave sa politikom a tetka persa se razgoropadi pa poče da sikće dokle će da ponizavate žene, zar ne vidite na šta ste spali, prošle godine bili ste po deset u bloku, a sad negde jedan a negde nijedan a deda više: kutlaču.

Ujka jova bio u jednoj komisiji pa mi priča da dam za ježa kako je koperacija u dojranu ulovila četri iljade kila ribe pa držali dva dana dok ne ulove još iljadu i po kila pa onda o jednom trošku poslali gradskom preduzeću u zemun al radi štednje sporovožno pa se ribe vozile četiri dana i kad su stigle morali da bace četri iljade kila krapova, godara i somova a što se tiče štete od sto iljada ja mislim da su krivi somovi i ostalo društvo baš su pravi somovi, nisu morali ti šes dana da dišu baš na škrge.

Deda paja ne može da svati il se pravi kakli su ovo izbori pa pita ima i i čorava kutija a ja kažem ima dedice u petom rejonu a on pita je i mogu tamо idem bar da vršim propagandu a ja kažem neću da preporučujem pa da posle ispadnem krov a deda kaže ne brini ti za mene a utom dođe čika vasa a deda mu kaže da će d ide u peti rejon jer ima čorava kutija pa će svi u nju a čika vasa kaže more pojto te neko namagarčio, tamo su na jednom sanduku za dubre napisali kutija za čoravce.

Zdravo mnogo te pozdravlja

tvoj

Đokica

Revolucijski FAKTOR

Dobio sam stan u Čaršijskoj ulici broj 13. Nisam sujevjeran — lijepo sam se uselio, a već poslije podne neko zvon. Uđoše dva-tri susjeda. Pažljivi ljudi, pitaju kako sam se smjestio. Zahvaljujem: „Da li ste učinili zvaničnu posjetu našoj zadruzi?“ Zbunjeno ih gledam. Oni vrte glavom: »S njom treba da budete u dobrom odnosima.« »Ja sam miroljubiv čovjek. Izvinite, nije mi baš jasno...« Oni objasnuju: prava, na svoju ruku... »Vi ste sami sa ženom, je l' te?« — »Ne, imam djetence...« Oni me pogledaše zapanjeno: »Djetence! Jao, pa ona ne voli djecu, očima ne može da ih vidi! Mrzi kad se pere veš. A sušenje veša! Samo veš nemojte da sušite, naročito djetinji! Bijes je spopadne... Pazite da je ne naljutite, inače možete proći kao vaš prethodnik. Uh, što ona umije da prijeti!..« Odlaže i vrte glavom.

Zvjeram po kući. Tražim po podu tragove krv. Kao moj prethodnik! Da nije noć ugušen u krevetu, ili mu je ispod vrata podmetnuta zmija otrovnica? Pade mi na um i škorpija... »Znate, on se s njom posvadčio. Prebacivao joj kako ne pere stepenice ispred njegovog stana. A ona onda oprala i namazala sapunom. Pao i razbio glavu. — Sad je na liječenju u unutrašnjosti.« Grozna sudbina. Jasno je, sa njom se ne treba šaliti. Obukao sam praznično odijelo i otišao u audijenciju. Sve se lijepo svršilo. Na rastanku ona je značajno naglasila da se kapija zatvara u deset časova. Odmah sam požurio kod komisija da pitam kako rješavaju problem kasnog dolaženja. Rješenje je bilo duhovito. Pred zatvaranje kapije očake na noćno zvonce cedulju: »Opasno po život zvoniti! Ali zato na petom spratu stanuje jedan penzioner koji pati od nešanicice. Pronašao neko zvonce (još kad je isšao na vrbicu) i spustio kanap niz svih pet spratova. Iznutra kapija može da se otvorí i bez ključa, potezanjem grdne poluge. Sve je funkcionalno ne može biti bolje. Živjelo se u miru. Ljubazno smo pozdravljali našu nastojnicu, smješkali se kad je sretnero, i cimali preko noći za kanape.«

Ali jedne noći neko otkinuo kanap i odnio. Sjutra naštaju panika. Gdje da se nude drugi kanap? Da nastavimo svitnjake, biće upadljivo. A na mene je baš te večeri padao red u sindikalnoj podružnici (jedanput u godini) da idem u pozorište. Poslije prestave (presjelo mi) izletio sam kao lud i u rekordnom vremenu našao se pred zgradom. Bilo je pola junaest. Kolebao sam se četvrt sata i najzad pritisnuo zvonce. Oko jedanaest kapija se oškrinula. »Izvinite, imao sam važnu konferenciju.« »Zašto niste rekli da se kapija zatvara u deset?« »Rekao

JEDNA PRAKTIČNA MJERA U GRAĐEVINARSTVU

ČUVANJE NOĆNIH ĆUVARA

Kada je komisija Odjeljenja građevina Izvršnog odbora u Beogradu vršila noćni pregled gradilišta štamparije »Rad«, čula je iz čuvareve kućice strahovitu buku. Pošto je kućica bila zaključana, komisija je nasilno prodrla unutra i našla na jeziv prizor: noćni čuvar je tako strahovito hrkao da se sva kućica tresla. Na gradilištu rezervoara u Krajinskoj ulici noćni čuvar se postarao da spava što dalje od magacina sa uljem i benzинom da ne bi svojem toplotom zapalio ovaj opasan materijal. Ukupno je na raznim gradilištima 29 noćnih čuvara blaženo spavalno, očekujući dan kada će za ovaj posao da prime platu.

Sudeći po svima znacima, životi ovih čuvara su u opasnosti. Postoji mogućnost da ih eventualni lopovi odnesu zajedno sa materijalom, ili pak da ih nezgodno zgasne. Zbog toga je potrebno da se vrata i prozori kućica u kojima čuvari spavaju snabdiju jakim gvoždenim rešetkama. Ukoliko, i pored toga, neželjeni gosti prodru unutra, čuvari će biti otezbi jedino jedino na taj način ako su prije spavanja montirali (na vratu, rukama i nogama) zvonca, pratorce i druge sprave za automatski alarm.

KRIMINALITET I SPAVANJE

MEDICINA

KLINIČKA OBOLJENJA

I pored velike udaljenosti, prenijeto je u Beograd nekoliko mikropčića iz Kranja i Maribora, gdje je energično suzbijena pacovska epidemija. Ti zalutali bacili dospjeli su ovih dana u Fiziološku, II Hiruršku i Očnu kliniku Beogradske kliničke bolnice. Simptomi oboljenja opažaju se po učestalom nestajanju hrane namijenjene bolesnicima. Da bi se spriječila ova pacovska epidemija, upotrebije se oprobani domaći serum K.K. (Kontrolna komisija).

UKIDANJE SKLEROZE

Poznata je stvar da meso izaziva sklerozu. Za ovu medicinsku tekuvinu znaju i nadležni u Šapcu, pa već tri mjeseca ne izdaju radnicima fabrike »Zorka« određeno sljeđovanje mesa. Tako će, najzad, i sklerozi odzvoniti.

— Što spavaš, kad ti je dužnost da čuvaš narodnu imovinu? — Pa, ovaj, ja sam čitao u novinama da je broj krađa dvaput manji, pa računam, dovoljno je ako, ovaj, dežuram svake druge noći!

XITOS BANDITOS

POLAZNIK ŠKOLE ZA SVJEDOKE

Kapetan Vilijam Četrton imao je takvu školu. Istina, škola nije službeno posotjala, to jest nije imala firmu, nije imala okruglog pečata ni koverata sa zatvorenim, ali ona je postojala, radila, radila naveliko. Imala je desetinu talentovanih učenika sa-

zadnjih da su pokušali da navale sa dva tenka.

— Dobro! Nije rđavo... A šta ste vi pritom radili?

— Reći ću, gospodine kapetane, da smo se mi baš u taj čas molili bogu...

— Odlično, odlično!.. Nije loša ideja. A ako vas komisija pozove da se zakunete?

— Zakleću se i sto puta kapetane!

— Vrlo dobro. Sjedite. Ustanite vi, Kamiću Jamiću — okrete se kapetan drugom pitomcu — i recite mi kako ćete svjedočiti za slučaj da s vašom dvojkom nastradate tamo preko granice, da, recimo, jedan od vaše dvojke pogine tamo... jer to bi bio dokaz da ste prešli na tuđu teritoriju i da mi prebacujemo tamo teroriste i diverzante.. Dakle, kao što vidi, opasna situacija... Šta biste rekli pred komisijom koja bi ispitivala slučaj?

— Rekao bih, gospodine kapetane, da su oni prešli na našu teritoriju i iznenada nas napali sa dvadeset moderno naoružanih vojnika, savladali jednoga od nas dvojice i odvukli peku granice i tamo ubili... Naravno, na našoj teritoriji razbacao bih nekoliko njihovih kapa, ispaljenih čaura i tako dalje — nek se vidi da je borba vođena na našoj teritoriji... A onda bih rekao da su se ponovo vratili i po mene, ali da sam ih odbio žestokom vatrom...

— Dobro. Sjedite. Xitos Banditos — zovnu zatim.

Ali se niko ne javi. Kapetan prelete očima preko gomile i ponovo pozva:

— Xitos Banditos! I dalje tišina. Kapetan pride jednom »dakuk« i upre u njega prst... — Zašto se ne javljate kad vas prozivam?

Upitani se hitro džže i odgovori:

— Nisam znao, gospodine kapetane, da mene prozivate!

— Kako niste znali? Što to znači?..

— Pa, tako, gospodine kapetane... jer Xitos Banditos je poginuo na bugarskoj granici u sukobu s pograničnom stražom... Sjećate se, ja sam onda bio taj Xitos Banditos koji je »poginuo« i zbog kojeg ste vi, to jest naši, podigli optužbu protiv Bugara... A ja sam zaista »poginuo«, svjedočio je — ne znam kako se zove... Toga dana ste mi rekli, gospodine kapetane, ako se sjećate, »Od danas si kao Xitos Banditos mrtav. Niko živ ne smije da zna za tebe. Poginuo si!« Eto, zato se nisam javljaos.

Kapetan se malo zbuni, počeša po potiljku i promrmlja:

— Da, da... sad se sjećam...

Jest... i vi se sad ustvari zovete Vucibatinopoulos, je li?

— Ne, gospodine kapetane... I taj je »poginuo«, to jest ja sam u tu »poginuo«. Znate, gospodine kapetane, imao sam onda za dužnost da se prikazujem ovde kao bugarski izbjeglica koji treba da govorim o teroru, pobunama i ubistvima u Bugarskoj, i o pripremama koje se tamo vrše za skorunjavaju... I onda ste me jednog dana likvidirali, optužujući Bugare da čak i ovde progone i smiju svoje protivnike — samo da ne bi istinu govorili... Pa ste mi i onda rekli, gospodine kapetane: »Od danas si mrtav!«

— Dodavola, sjećam se! — ljufti se kapetan i lista nešto po bilježnicu. — Da, da bilo je tako nešto... I onda ste postali Provokatoris, ako se ne varam?

— Provokatoris je, gospodine kapetane, »ubijen« prije dva dana... »Ubili« ste me na albanskoj granici... Onda sam imao za zadatok...

— Pa dobro, čovječe, — dreknu kapetan nestriplivo i zatvori bilježnicu — pa kako se sada zovete?

— Nikako, gospodine kapetane, — još sam mrtav...

— Trista mu mukal — psuje kapetan i puka nervozno prstima, — vas treba oživjeti, pošto morate da odgovarate za niz prekršaja najteže vrste... Prije tri mjeseca — a to je bilo otprilike u ono vrijeme kad ste »poginuli« s bugarskom patrolom, sjećate se, vi ste ukrali svome komandantu Tomu Braunu ručni sat, per i stotinu dolara... Zatim, digli ste iz plijena šest srebrnih kašika, jedan broš, minduše... Sve je to dokazano, kao što znate.

Polaznik škole za svjedoke stoji ukrućen kao bandera i samo koluta očima. Pa ipak, njegovo lice nije nimalo smetenito ili uplašeno. Naprotiv, ono se sja u nekakvom lukavom raspoloženju i usta se jedva uzdržavaju da se ne razvuku od uha do uha.

— Šta velite na to? — pita ga kapetan i savija hrtiju.

— Ne može to tako, gospodine kapetane — izbaci »dakuk« kao iz topa.

Kapetan se raskorači, zabaci ruke na leđa i zaklati štapićem, što je sve bio znak da se u njemu spremi bura. U školi nastaje tajac kao u grobu. Čak i major izvadi lulu iz usta u radoznamen iščekivanju.

— Kako »ne može to tako«? — graknu kapetan i podiže uvis ljevu obrvu.

— Pa tako, gospodine kapetane, što je to sve uradio Xitos Banditos, a Xitos Banditos je — mrtav. Prema tome, ne može da odgovara...

U sali ponovo nastade tajac. Ali to je trajalo samo trenutak, jer se odjednom majorove noge s treskom sručiše s katedre, a major, gušći se od smijeha, reče:

— Sjajno! Sjajno! Pa to je talentovan mladić, kapetan Slušajte, kapetane, taj ima budućnost! Kolosalno! Prvom prilikom upotrebiti ga kao svjedoka protiv Jugoslavije — jer baš takvi nam trebaju!

Emil S. PETROVIĆ

branih sa svih strana svijeta, a imala je i svoga inspektora u licu majora Džona Trorupa.

Ta škola je lferovala svjedoke naročite vrste gdje god je bilo potrebno. Trebalje je samo telefonirati u školu mistera Četrtona: »Halo, mister, trebamo jednog svjedoka za trideset dolara.« A mister Četrton bi odgovorio: »Ok, objesio slušalicu i poslao jednog svjedoka za trideset dolara. I tako je to išlo.

Jednog dana vršeno je ispitivanje.

vanje vaspitanika Vilijama Četrtona. Major Trorup je sjedio s nogama podignutim na katedru tako da su »daci« vidjeli samo dva dobro potkovana dona, a iz njih lulu kako se dimi. Kapetan Četrton utegnut u kajšu stojao je sa štapićem u ruci i ispitivao svoje učenike.

— Dignite se, Brate Koljačeviću, — nareduje kapetan — i recite nam zašto ste ovde?

— Dakuk uštade, propisno se uči i odgovori:

— Ovdje sam, gospodine kapetane, da valjano naučim kako se svjedočiti!

— Vrlo dobro. Ali, pazite — kako ćete se ponašati u ovom slučaju?... Vi ste dobili nalog da s vašom trojkom pređete albansku granicu, recimo, ili bugarsku, ili koju drugu, da tamо malо prouñuškate šta rade, da pripremate ako ustreba, da odvucete kojeg njihovog graničara... Razumijete?

— Razumijem, gospodine kapetane...

— Čekaj! Ali oni vas primijete i potpriješ vam tur, — vi kidnate. Mi ćemo, razumije se, podići optužbu da oni tamо prije provociraju i da napadaju našu pograničnu stražu, pozvaćemo se na kakvu međunarodnu komisiju, i tom prilikom uzećemo vas kao svjedoka. Šta ćete vi u ovom slučaju reći?

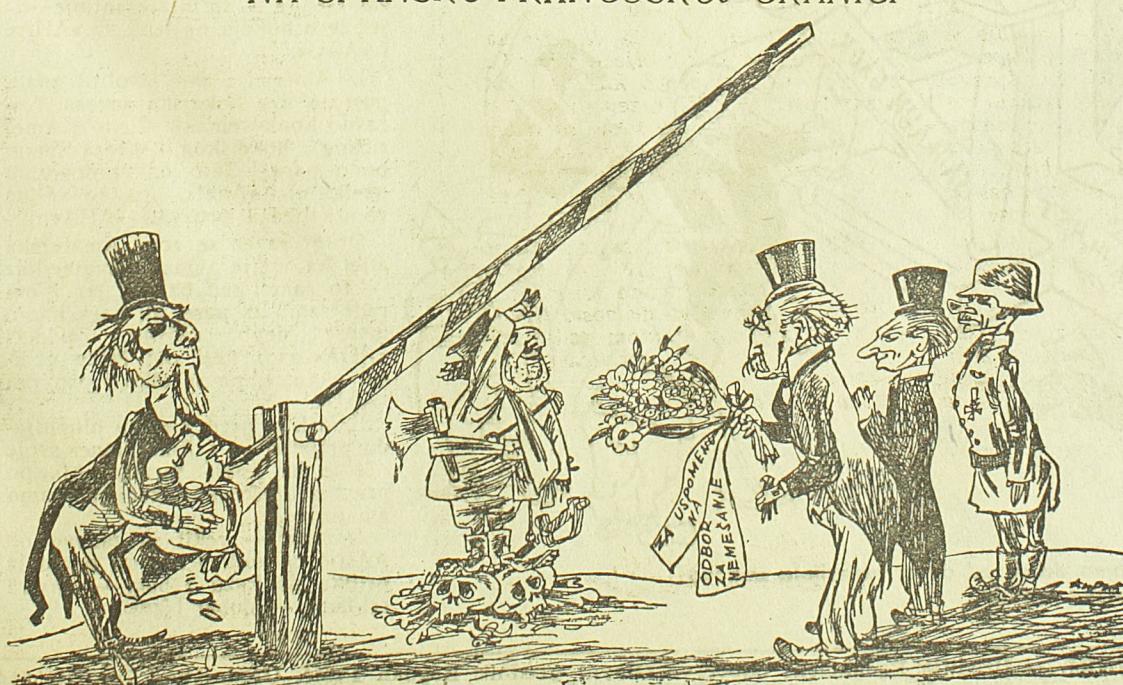
— Reći ću, gospodine kapetane, da su pripuščali na nas iz čista mira, i to iz šest mitraljeza i dva rovovska topa, da je paljba trajača četrdeset i pet minuta... a

IMPERIJALIZAM

Zalud trupe,
zalud milioni —
svud su rupe,
ne vuku »bizonik«.

NA ŠPANSKO-FRANCUSKOJ GRANICI

— Najzad smo se opet našli!..

SPASAVAJ SE KO MOŽE

Pariz, 14 februara

De Golov pokret našao se na rubu propasti, jer je svakim danom bivalo sve manje pristalica. U nevolji našli su mu se opet pri ruci njegovi angloamerički priatelji: oni su naredili svojim

potčinjenim organima u francuskoj vlasti da de Gol hitno priskoče u pomoć. Vlada je odmah naredila da se sproveđe amnestija kolaboracionista, izdajnika, ratnih zločinaca i višišta, od kojih je oko 150 bilo osuđeno na smrt. Među ovima nalazi se i Pol Boduen Lavalov ministar vanjskih poslova.

Oni su odmah popunili upražnjena mjesta u de Golovom pokretu.

U ime zahvalnosti de Gol je izjavio da će, uz pomoć novih silla, i dalje pomagati Šumanovu vlast.

—

AMERICKI REKORD

Rekord u proganjivanju grčkih građana, koji je bio postavljen za vrijeme nacističkih gaulajterova, potučen je za vrijeme Grisvoldovog gaulajterovanja: u toku januara odvedeno je u koncentracione logore 745 lica iz Athine i Pireja.

DUSEVNI LJUDI

Okupacione vlasti u Trstu zabilješile su rad Udrženju saveza invalida i ratne siročadi iz narodnooslobodilačke borbe. Svoj postupak okupacione vlasti su ovako motivisale:

»Mi smo ljudi dobra srca i nikako ne možemo dozvoliti da siroti invalidi i nedorasci siročadi ma šta rade. Nema smisla!«

Američki način života

BOG NIJE CRNAC

Udruženje »Napredni građani Amerike« štampalo je za svoje članove božićne čestitke sa ovom posvetom Nenri Valasa: »Ja ne slušam kako vojske marširaju; ja čujem kako svijet vapije za mirom.« Na karti se nalazi i slika jednog malog crnca sa polomljenim rukama i trnovom krunom na glavi, umjetnički rad slikara Milton Vajna.

Ništa naročito, rekli bi vi. Ali tako ne misli katolička organizacija »Kolumbovi krstaški vitezovi« koja je tražila da se ova božićna karta zabrani, jer pretstavlja blasfemiju. Po shvatanju članova ove katoličke organizacije to je »atak na sve one koji vjeruju u rođenje našeg Gospoda«.

(»Newsweek«, Njujork)

PAN-AMERIKANSKA PORODICA

Neuspjela revolucija protiv Truila, diktatora države Dominiku, pretstavljala je, kao što se sada pouzdano saznaje, zavjeru kubanskih fabrikantata šećera protiv konkurenčnih odgajivača šećerne repice u Dominiku.

Od 2,500.000 dolara, koliko je ukupno prikupljeno za finansiranje revolucije, više od polovine potiče od porodice kubanskog predsjednika Grau Sen Martina koji je htio da se osveti Truili za jedan puč koji je ovaj finansirao protiv njega. Međutim, najveći pojedinačni prilog, u iznosu od 400.000 dolara, dao je iz Dominika protjerani fabrikant šećera Huancito Rodriguez.

(»Newsweek«, Njujork)

ZADOVOLJENA AMBICIJA

14 februar

Margaret Truman poslije jednog nervnog šoka primljena je za člana Saveza američkih muzičkih umjetnika.

(»Time«, Njujork)

NEODOLJIV

U Topeki jedan građanin tražio je i dobio policijsku pratnju pošto se žalio da ga žene napastuju na ulici.

(»Time«, Njujork)

(Za „Jež“ crtao N. Mirčev karikaturista „Stršela“, Sofija).

LONDONSKA POLICIJA CIJENI PRAKTIČNOST

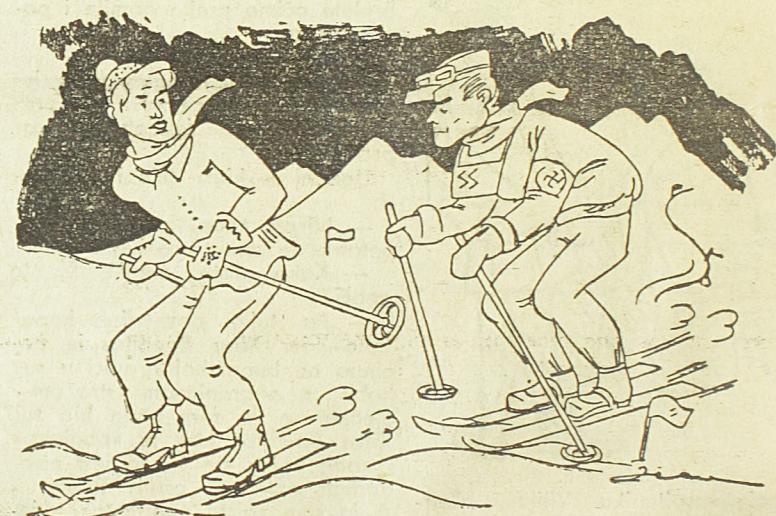
London, 14 februara
Engleski fašistički firer Mosli nije čovjek koji može da sjedi skrštenih ruku. To su sigurno znali i oni koji su mu odrješili ruke i pustili ga na slobodu.

Cim su mu odrješene ruke, Mosli je odmah počeo da ponovo organizuje svoje odrede. Pošto ga policija nije spreča-

vala, nego mu čak i pripomogla, Mosli je završio pripreme radove i svečano izjavio da će kroz nedjelju-dvije početi »praktičnu djelatnost«.

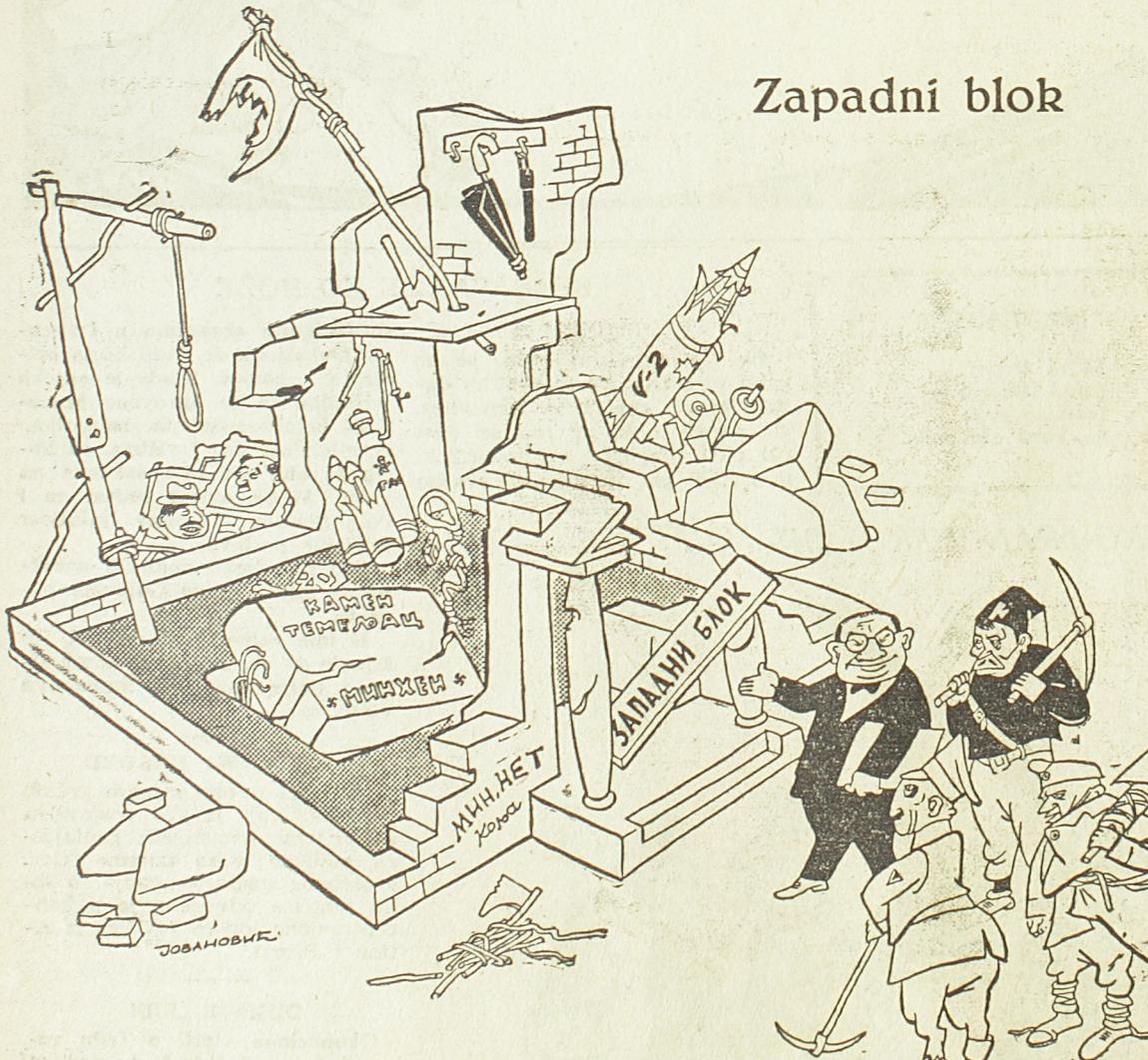
Saznaje se da je policija stavila na raspoređenje Mosliju jedan dio svojih pendreka, kako bi njegova djelatnost bila što praktičnija.

Austriski gestapovci na olimpijadi

— Ovaj me opet juri.

Zapadni blok

— Mogli bi da pokušamo da se od ovog materijala ponovo sagradi i sposobi ova porušena zgrada.

Aha — aau — nikom ništa

Ovogodišnja Zimska olimpijada u Sent Moricu bila je izuzetno zanimljiva. Nastupila je Amerika. A tamo gdje Amerika nastupa stvari se obično komplikuju. Što zamršenje — to interesantnije. Riječ je o hokeju na ledu. O »AHA« i »AAU«.

U Americi, ako izvolite znati, postoje dva hokejska saveza. Naravno konkurenčna, članovi Američkog hokejskog saveza imaju puno para. Zato oni zadovoljno uzvikuju: »Aha!, pa se valjda zbog toga i prozvali »AHA«.

Drugi savez se zove Amaterska atletska unija. Ono »amaterska« — to samo kao bajagi, jer i oni rade samo za pare, ali para imaju manje nego »AHA«. Zavideći »AHA«-ovoj kesi oni češće uzdišu: »Aau..., pa se tako i prozvali »AAU«.

E, dakle, pred Zimsku olimpijadu prijavili su i Amerikanci svoje učešće na hokej turniru. Ali, po pravilu, učešće je dozvoljeno samo amaterima.

— Aha, — rekli su zadovoljno AAU-ovci, kojima se prvi put dala prilika da kažu »aha«. — Dobra reklama — dobar biznes!

,MARE TRUMAN“

Musolini je volio da Sredozemno more zove „Mare nostro“ — (Naše more). Sada se pojavio novi „gazda“ koji priješljuje da se Sredozemno more prekrsti u „Mare Truman“.

Mnogi uvjeravaju da Truman nije sam uzeo ovaj Musolinijev naziv, nego je samo prihvatio njegovu ideologiju, a naziv dočazi sam po sebi.

KORISTI OD DEVALVACIJE

Poslije vanredno popularnih i uspjelih monetarnih mjeru — kako francuska vlada stidljivo naziva devalvaciju franka — Francuzi su osjetili ekonomsko olakšanje — za ciglo 80%.

Pošto se ovo smatra za jednu od prvih tačaka Maršalovog plana, srećnim Francuzima je postalo jasno kakve će im blagodeti tek uslijediti!

NEPOUZDANI POLICAJAC

Jedan civilni policajac je uhapsio nekog neofašista, koji je imao u džepu ručnu bombu.

Policajac je smješten optužen zbog nesavjesnog vršenja službe.

NA STAROM POSLU

U Argentinu je stiglo 2.000 andersovaca. Iako na njemačkom riječ »anders« znači »nešto drugo«, ovi su dali riječ da će i u Argentini raditi samo ono što su i do sada radili.

— Aau, — prostenjali su duboko uvrijedeni »AHA«-ovci. — Nećemo valjda pustiti da nas konkurenčija pobidi? Za naše pare možemo i mi da budemo amateri.

I imali su pravo. Na Zapadu mogu da se kupe za dolare razne drangulije, kao što su čitave vlaste, vodstva »socijalističkih« stranaka, pa i Međuolimpiski odbor. Dakle:

»AHA« ili
»AAU«?

Kad može »AHA« — može i »AAU«. Plaćaju poštano. I došle su obje ekipе.

Onda su igrali Amerikanci i Švajcarci. Švajcarci počeli da dobijaju.

— Aau, — kazali Amerikanci. — Zar dodosmo tolike dolare, pa još da izgubimo?

I počeli da mlate Švajcarce štapovima za hokej.

— Aau, — češkali su se sada i Švajcarci iza uha.

— Aha, tako vam i treba, — smijali su se neki od učesnika, koji su bili protiv učešća američkih profesionalaca. — Ko s Amerikanima tikve sadi — o glavu mu se lupaju...